

“Mateina, pero nunca lle puxen un dedo encima”

Escrito por Daniel Mediavilla | Materia
Sábado, 24 Novembro 2012 20:48

Un estudo analiza as diferenzas psicolóxicas entre os homes que pegan ás súas mulleres e os que as asasinan.

Unha das teorías máis aceptadas para explicar por que os homes pegan e matan as súas mulleres [atribúeo á posesividade sexual masculina](#) . Este trazo froito da evolución está presente, aínda que en diferente grao, en practicamente todas as culturas do planeta e vai máis aló dos ciumes.

[Segundo varios](#)

[estudos](#)

, esa

característica reflicte a asunción por parte do home do seu dereito e autoridade para controlar o que percibe como seu e, desde este punto de vista, a violencia machista, o asasinato incluído, é o resultado dun intento de limitar pola forza a independencia feminina.

Se se acepta esta formulación e considérase que o obxectivo é o control para satisfacer os intereses do maltratador, o asasinato, que destrúe o obxecto que debe satisfacer as necesidades do asasino, resulta paradoxal desde o punto de vista evolutivo e por iso adóitase atribuír a un descoido á hora de aplicar a violencia. Con todo, isto non explicaría por que en gran parte dos casos [a morte da muller é parte dun plan](#) . Nun estudo publicado recentemente en *Agression and Violent Behaviour*, e titulado “Mateina, pero nunca lle puxen un dedo encima”, dúas investigadoras do Colexio Emek Yezreel de Afula, Israel, sosteñen que o asasinato non é o clímax dunha escalada violenta senón un fenómeno distinto dos malos tratos con distintas motivacións, distintos factores de risco e un estado mental diferente.

“Falando, actuando, en todo, a muller ten máis forza. A única forza do home son os seus puños...”

“Mateina, pero nunca lle puxen un dedo encima”

Escrito por Daniel Mediavilla | Materia
Sábado, 24 Novembro 2012 20:48

Para apoiar a súa tese, Ruhama Goussinsky e Dalit Yassour-Borochowitz entrevistaron a 36 homes, 18 que eran violentos coas súas mulleres e outros tantos condenados por matalas ou por tentalo. Nas súas declaracións, os simples maltratadores mostran unha disposición distinta dos asasinados, segundo as autoras. Os primeiros actúan impulsados pola esperanza de que a violencia lles servirá para manter controladas ás súas mulleres e nos segundos predomina a desesperación ante a perda da parella. As explicacións coas que os homes xustifican os seus actos recollidas no artigo son horribles.

“Mira, eu era o que mandaba na casa. Decidíao todo, se decidía comprar, compraba, se decidía que íamos saír, saíamos. Eu mandaba e ela obedecía. Non había ningunha confrontación e a vida era xenial. Entón, de súpeto, empezou a inmiscirse, dicindo que sí a isto e non ao outro, e por que? por que compraches ese frigorífico?, e ese tipo de cousas. Sacábame das miñas casillas cada vez que minaba a miña autoridade e por iso golpeábaa”, di un.

Outro individuo, cunha actitude frecuente entre os entrevistados, considera que é pouco masculino maltratar a mulleres, pero argumenta que é a súa única opción dentro dunha relación na que el é unha vítima. *“Mira, está claro que un home non debería golpear a unha muller. Imaxina no noso ximnasio, adestrando, se alguén soubese que eu pego a unha muller... É algo así como un código masculino que non pegues a unha muller. A ningunha. De ningunha maneira... Pero que podía facer? A forza física é a única forza que un home ten na súa casa. Falando, actuando, en todo, a muller ten máis forza. A única forza do home son os seus puños...”*

Nos casos de maltratadores como os anteriores, a violencia é unha ferramenta para manter á muller sometida aos seus desexos, algo que, segundo as investigadoras, é relativamente práctico dado o escaso castigo e mesmo a normalidade con que en ocasións acéptase os malos tratos. A pesar de que a violencia se adoita xustificar por unha perda de control momentánea, o feito é que, como conta un dos entrevistados lembrando palabras da súa muller, aplícase de forma controlada. *“Ti só rompes o que é importante para min, a vaixela que me regalou a miña nai, nunca esnaquizas a tele, especialmente se están a pór fútbol”, dicía ela.*

“E ten razón”
, reconece el.

Os malos tratos saen barato

“Mateina, pero nunca lle puxen un dedo encima”

Escrito por Daniel Mediavilla | Materia
Sábado, 24 Novembro 2012 20:48

Fronte ao barato que saen os malos tratos, o asasinato ten un custo moi elevado para quen o perpetra, algo que, xunto ao feito de que se destrúa o obxecto que se quere controlar fai que as investigadoras se inclinen por caracterizalo como un fenómeno separado. Neste caso, as declaracións dos asasinados, que nun 75% dos casos actuaron ante a intención da muller de abandonar ao home, reflicten unha desesperación pola perda do que, segundo eles, é o único que dá sentido ás súas vidas.

“Non podía vivir, non podía funcionar sen ela... Non tiña nada que perder. Todo o que tiña que perder era ela, e perdino e xa está, e non quería nada... máis e cando decidiu que non quería ser máis parte de min, non me quedou nada”, declarou un dos asasinados. Nesta mesma liña, outro home afirmaba que *“no momento que ela quixo acabar coa relación, sentín coma se quitásenme o aire. Estaba tan enganchado que simplemente non podía vivir sen ela”.*

Nun 75% dos casos, os homes mataron as súas mulleres ante a intención delas de abandonarlles

Nestas circunstancias, explica Ruhama Goussinsky, iníciase unha ferverza de fenómenos e sentimentos que pode acabar no asasinato. *“Cando a separación concíbese como unha perda de identidade, do eu; cando a realidade está baleira doutras fontes de significado; cando a concepción da masculinidade, que inclúe o poder, a honra e o control, converte a propia dependencia dunha muller nunha experiencia de debilidade e impotencia, entendida como un golpe humillante ao orgullo masculino; cando o sentimento de necesidade engádese a unha personalidade rixida; cando a rixidez engádese á agresividade; cando a agresividade se justifica co amor, e cando o amor lexítima os peores tipos de actos baixo o disfrace dun ideal social. Cando todos estes factores combínanse, danse unhas condicións de alto risco”,* afirma Goussinsky.

Aínda que como no caso dos malos tratos, o asasinato se xustifica atribuíndoo a unha perda de control momentánea, a maior parte dos homes chegaron ao lugar do crime con armas de fogo, coitelos ou algún obxecto contundente. *“Claramente -asegúrase no artigo-, o acto violento tiña a intención de acabar coa morte da muller, por tanto, non é a perda de control o que mellor caracteriza a circunstancia do crime. Máis ben, é o resultado da elección de perder o control”.*

En opinión das autoras, aínda que en máis dun 65% dos casos o asasinato estivo precedido polos golpes, as particularidades das circunstancias e o estado mental que conducen

“Mateina, pero nunca lle puxen un dedo encima”

Escrito por Daniel Mediavilla | Materia
Sábado, 24 Novembro 2012 20:48

finalmente ao crime deben facer que se considere un fenómeno separado con recursos propios para a comprensión e a prevención e políticas diferentes para enfrontarse a el.

FONTE [Materia](#)

REFERENCIA [“I killed her, but I never laid a finger on her” — A phenomenological difference between wife-killing and wife-battering’ DOI: 10.1016/j.avb.2012.07.009](#)

